

LÁ THƯ MỤC VỤ

Rất nhiều lần tôi đã nghe có những người phản đối : ‘không được gọi chính-phủ Việt Nam hiện giờ là chính quyền vì đám đó chỉ là gian tà quỷ quái, chẳng có gì là **chính** cả’. Thật tình mà nói, tôi không phản đối ý kiến của các vị ấy, tôi chỉ e rằng những vị ấy đã hiểu lầm giữa chữ **chính** (dùng trong chữ chính trực, công chính...) có nghĩa là ngay, thẳng, thích đáng, phản nghĩa là tà hay ngy ; với chữ **chính** (dùng trong chữ chính-quyền, chính-phủ, chính-trị...) lại có nghĩa là sắp đặt, chủ trì, cai quản.

Trong bài Tin Mừng hôm nay, chúng ta thấy những người Biệt Phái gài bẫy Chúa Giêsu qua câu hỏi thâm độc ‘Có được phép đóng thuế cho Hoàng đế Xêda hay không ?’ Rõ ràng là họ muốn lôi Ngài vào môi trường chính-trị. Hai chữ chính-trị ngày nay đã gọi lên những thủ đoạn đê tiện, những âm mưu gian dối... đi kèm với thủ tiêu, ám sát, khủng bố...nên đã mang một bộ mặt gian tà xấu xa. Có lẽ vì thế, các chính-trị-gia ngày nay thường dễ bị vẽ tranh giễu cợt trên các phương tiện truyền thông. Từ đó, các Kitô-hữu có khuynh hướng xa lánh những sự thế gian, không muốn vướng vào những thứ bị cho là bất chính, đành lòng để kẻ khác làm những công việc ấy. Nhưng khi hành xử như vậy, chúng ta vô tình trao phó việc cai quản đất nước, xã hội vào tay những người vô thần, những kẻ chống phá tôn giáo, những tên bán rẻ lương tâm...thế thì nguy hiểm hơn !

Lúc tôi còn ở phòng 2 khu C trại T4 Phan Đăng Lưu, một vị linh mục (không dám nêu tên Ngài ở đây) được ban Quản-Giáo trại chọn làm Trưởng phòng (đây là điều hiếm thấy vì đa phần họ chỉ chọn trong số cán bộ hay đảng viên đang ngồi tù mà thôi). Trong phòng lúc ấy có cả thầy sáu vị linh mục mà năm vị đều can ngăn linh mục ấy đừng nhận chức vụ đó, viện cớ là đang bệnh hoạn và ghé lở hành hạ. Tôi thăm phục vị linh mục ấy vì chẳng những Ngài không xin từ nhiệm mà còn hăng say bắt tay vào việc tổ chức lại phòng giam.

Việc đầu tiên Ngài làm là cắt đặt người phụ trách việc chia cơm. Với quyền hành của Trưởng phòng, Ngài họp cả phòng lại và trưng cầu ý kiến xem ai là người được nhiều anh em tín nhiệm nhất để chia cơm sao cho công bằng. Tìm được người chia cơm rồi, Ngài lại mời mọi người cứ đến giờ chia cơm thì ngưng hết mọi việc (tù nhân lúc nào cũng rảnh) và cùng anh trật tự phòng giám sát việc phân chia. Từ đó không còn nghe ai phàn nàn gì cả. Sở dĩ tôi kể chuyện này trước tiên, vì một bát cơm trong tù là một cái gì to tát lắm đối với những con người đói khát triền miên; vả lại, các trưởng phòng khác thường cắt người của phe nhóm mình để chia cho nhóm mình ‘nặng tay’ hơn tí (để làm thôi, chỉ cần mức mạnh tay hơn là nén nhiều cơm vào bát phe ta).

Sau việc ăn thì đến việc dùng thời giờ sao cho chóng qua và hữu ích. Sau giờ cơm chiều cho đến 9 giờ giới nghiêm, Ngài tổ chức “chiếu phim” ngay tại phòng, có nghĩa là mời anh em nào còn nhớ câu chuyện gì từ tiểu thuyết tình cảm đến trinh thám, từ thần thoại đến kiếm hiệp, hay chuyện phim đã xem, rồi ngồi giữa phòng kể cho anh em thưởng thức. Dĩ nhiên máy “chiếu phim” sẽ được hưởng quy chế đặc biệt, như được cấp một máy quạt (phòng tù nóng nực lắm), không phải quạt Hitachi hay Marelli đâu, mà là hai người tù cầm một chiếc chiếu quạt qua quạt lại cho máy mát. “Máy” nào nghiện thuốc lào hay thuốc lá sẽ được thưởng một ‘bi’ hay một điếu. “Máy” nào không nghiện thuốc sẽ được một phần tư miếng đường thẻ ngọt lịm.

Kế đến là việc trau dồi kiến thức (nên nhớ : mọi hình thức học hành đều bị nghiêm cấm), nhưng vị Trưởng phòng khả ái này tổ chức dạy nhạc lý. Ngài móc mấy cái ca nhựa (nốt nhạc) lên những thanh sắt (dòng kẻ nhạc), Ngài quy định dựa theo màu sắc mà biết trường độ (màu đỏ : nốt tròn; lam :nốt trắng...) thế là cứ sau giờ lãnh nước sôi - tạm thay cho cà phê sáng - lớp nhạc hoạt động rất vui vẻ. Nhưng tai họa ập đến, lớp nhạc sinh hoạt được bốn ngày thì Trưởng phòng bị kêu đi “làm việc” với cán bộ an ninh vì tội danh dám dạy tiếng nước ngoài. Nhờ cán bộ Trưởng khu là thiếu úy Việt (một cán bộ miền Nam biết đánh đàn ghi-ta) kèm theo lời giải thích của một đảng viên (Phó Giám Đốc công ty xăng dầu) rằng những chữ đồ rê mi pha... đúng là tiếng nước ngoài nhưng chính Liên Xô cũng sử dụng trong âm nhạc. Quê xê, nên an ninh phải thả Ngài ra.

Qua ba việc kể trên - dĩ nhiên còn rất nhiều việc tốt khác mà các bạn tù được hưởng nhờ tài-đức và lòng can đảm của linh mục ấy- có ai dám phê phán việc tham gia “chính-trị” của Ngài ? Người tín hữu là một công dân của đất nước mình đang sống, nên phải chu toàn bổn phận công dân một cách đầy đủ. Hãy tham gia vào việc cai quản xã hội với con tim và nhân quan một kitô-Hữu, nhưng đừng vì mãi mê trần thế mà quên đi cái quốc tịch cao quý hơn : “công dân Nước Trời” của mỗi người. “Hãy trả lại cho Chúa những gì thuộc về Chúa” là kính dâng lên cho Ngài toàn bộ cuộc sống đã lãnh nhận từ Ngài, là trân trọng tất cả những gì Ngài trao ban.